

Vltava 16. - 21. srpna 2014

Účast: Martin (Tučňák) a Katka, Martin Tryml a Markéta, Jirka, Pavel a Helča s Pavlínkou, Hanička B., Honza A., Zdenda, Vláša a Lída, Helča S. a Martin S., Gába, Radka, Standa

Sobota 16. srpna 2014 (příjezd do Rožmberku): Kemp U Nojdy v Rožmberku je již roky naší výchozí základnou při letním splouvání Vltavy. Nejinak tomu bylo i letos, kdy doň jako první dorazili Martin s Katkou, čerství novomanželé Martin a Markéta Trymlovi a Jirka. Postavili stany a dali se do grilování burgerů. Cestou je sice provázela mimořádně výživná průtrž mračen, ale v kempu již našťestí nepršelo. O něco později dorazili Pavel a Helča s Pájou, kteří s sebou vzali ještě Haničku B. Také oni se nejprve dali do stavění své plátěné „radnice“, ale svěřili tento úkol holkám, takže následující půlhodinu je čekalo namísto grilování opravování přetržené gumičky u jedné z tyček. Vůle nakonec zvítězila nad hmotou a oprava se vydařila, takže pak již mohli na znovu zapálený gril položit výtečné kuřecí prsní řízky a paličky. Tučňáci se přidali ještě s ananášem, který chutnal neméně skvěle.

To jsme již seděli na sedačkách kolem ohně zažehnutého v betonové skruži mezi našimi stany. Zásobu paliva jsme měli bohatou, neboť Martinové prozíravě dovezli tři bedýnky dříví a Pavel tašku akátových polínek, které sice zprvu moc nehořely, ale nakonec i ony nějaké to teplo vyrobily.

Jako poslední dnes přijeli Honza A. a Zdenda, kteří si zhotovili sedačky k ohni z balíku piv a kofoly. Ty se staly základem konstrukce doplněné o prkno a spacák. K jejich štěstí, neboť přes veškerou snahu to nebylo úplně nejpohodlnější sezení, šly Pája a Hanička spát, takže mohli využít pohodlí jejich sedaček.

Byla docela zima, oheň ukrytý hluboko v betonové skruži až tolik nehřál, a tak jsme museli vytáhnout na zahřátí rummy („Proboha, kdo koupil ten kávový!“) a zetko.

Popíjeli jsme ale hlavně pivo, jež jsme si nosili po deseti půllitrech na tácku z předalekého bufetu. Tábořili jsme tradičně až v zadní, klidnější, části kempu, což však znamenalo, že cesta do bufetu byl takový malý výlet.

Pavel a Honza se chopili kytar a Honza navíc i ukulele, po němž se s vervou sladké Sugar Kowalczyk (Někdo to rád horké) vrhla Katka.

Honza, jemuž zrovna docházelo pivo, sice namítal něco v tom smyslu: „Půjčím ti ukulele za nějaké malé službičky,“ ale protože hrát zároveň na kytaru a ukulele dost dobře nejde, měl smůlu.

Někdy po půlnoci přišel jakási obstarožní prudič ze zakyslé sousední party, ať už nehrajeme, že to prý je falešně. Helča mu ale dala takovou slovní sprchu, jež pro něj byla asi horší než to, že jsme hráli, takže nakonec sklopil uši a zmizel. Třeba ale dodat, že si svoje námitky mohl odpustit, protože jsme dnes zrovna hráli celkem poklidně bez nějakého vyřvávání a výraznější kakofonie.

Poseděli jsme ještě asi do dvou, a pak šli spát...

Neděle 17. srpna 2014 (Vyšší Brod /u mostu/ – Rožmberk; 11,7 km): Vstávali jsme brzy - již někdy po osmé hodině. Jenže sotva jsme vylezli ze stanů, dýchl na nás studený vzduch, z čehož jsme usoudili, že dnes od počasí asi jen stěží můžeme očekávat nějaké teplotní rekordy. V noci jsme sice měli možnost kochat se pohledem na jasnou oblohu se spoustou zářících hvězd, jenže nyní dopoledne se nad našimi hlavami honily mraky a též bylo docela chladno.

V předsínce Honzova stanu se objevila „šavle“, ke které se nikdo nehlásil, tak to se Zdendou vyřešili tím, že si stan přesunuli kousek vedle. Ještě, že ji pak odpoledne snědl nějaký černý pes, což Pája s Haničkou s těžko skrývaným potěšením prozradily jeho majiteli...

Jako první odjeli z tábořiště v půl desáté Pavel a Helča s Pájou a Haničkou, kteří potřebovali do Vyššího Brodu převézt Žlababu a Tsunami. Kánoe zde složili u půjčovny Inge a Pavel pak s autem chvátal nazpět do Rožmberka. Stihl to včas a s ostatními pak do Vyšáku přešli autobusem. Helča mezitím v bláhovém očekávání, že holky upřednostní kulturu, jim dala na výběr mezi prohlídkou kláštera a svačinkou v restauraci. Asi není třeba uvádět, co si vybraly...

Po dlouhém procesu půjčení kánoí (přestože zde jiných vodáků až tolik nebylo) a občerstvení konečně mohla flotila ve složení: Pavel – Pája, Helča – Hanička, Honza – Zdenda, Jirka – Martin 2., Katka – Markéta a singlující Martin po poledni vyplout.

To zdržení nám ale nakonec velmi prospělo, protože se mezitím vyčasilo, sluníčko se prodralo zpoza mraků a přestože nebylo kdovíjaké vedro, ohřálo nás to a počasí se stalo velmi příznivým pro plavbu.

Mírný proud naše lodě brzy donesl k prvnímu jezu U Bílého mlýnu ve Vyšším Brodu, který jsme spluli v pohodě jen s ošplouchnutím pupíků vlnou pod šlajsnou. Stejně bezproblémové bylo sklouznutí po dřevěné šupně o tři kilometry dále na Herbertově.

Přestávku jsme udělali v tábořišti U Veverek, kde jsme v místním bufetu pojedli mj. nepříliš kvalitní klobásu a o poznání chutnější chleba se sádlem a cibulí, utopence či párek v rohlíku.

Pak jsme ještě poseděli s pivky na plázičce a hřáli se ve svitu sluníčka. Neopakovatelný vizuální zážitek nám zde nabídl módeman Zdenda, který skombinoval džíny s hydrobotami.

Zbytek plavby jsme absolvovali do značné míry spojení v soulodí s občasným přeskokem „roznož či sounož“ přes kamení v mělkých částech řeky. Vody totiž v tomto suchém roce teklo jen nezbytné minimum, cca 7 kubíků, které jsou zde zaručeny vždy. Abychom si plavbu zpestřili, neopomenuli jsme si zadřepovat při Císařovně Kateřině.

Využili jsme též volné háčkovské místo v Martinově lodi a zaplnili jej dřívím na večerní ohýnek.

Před Rožmberským jezem nás na pravém břehu nalákal poutač do hospody U Báby slibující „kozla ve skle z tanku“. Jakmile jsme dorazili k výdejnímu okénku, kde nám po objednávce pivka položili půllitr na plastový model tanku, pochopili jsme vtipnou pointu. Kozlík ale byl dobrý, stejně jako ostatní dobroty, co jsme si zde dali, například poctivou česnečku, kuřecí řízky či bramboráčky. Usnesli jsme se proto, že by nebylo od věci zastávku v tomto občerstvovacím zařízení zařadit do pravidelného itineráře.

Sklouzli jsme retardéru a asi v 17 hodin dopluli do kempu. Při vylézání z kánoe nás pobavil Jirka, když dnešní plavbu zakončil velmi vydařeným provedením tzv. „břehuláka“...

Podvečer jsme strávili zevlováním u stanů, nebo jako Helča a Pavel několikahodinovým podvečerním dřímáčkem. To již přijeli Vláša a Lída, kteří tím rozšířili naše řady. Proběhla také asi hodinová „odborná“ diskuze řešící zapeklitou otázku, zda rozdělat oheň ve skruži či vedle ní. Nakonec zvítězil názor, že není třeba vypalovat hlínu a trávu vedle skruže, protože když se oheň rozdělá uvnitř, bude se na nás teplo odrážet od jejích stěn. Nikdo nebyl schopen vysvětlit, jaký fyzikální zákon by to měl zajistit, až praxe později potvrdila, že žádný asi ani neexistuje a pokud ano, tak nefunguje.

K večernímu posezení jsme si opět nosili pivka z bufetu. Dali jsme přitom přednost Plzničce, jež nám chutnala výrazně více než Petr Vok. Honza a Pavel zahráli na kytary, ale dnes ne moc dlouho a jen tak na pohodu. Nejvíce pozornosti, souhlasných i nesouhlasných komentářů na sebe totiž upoutalo, když Vláša a Martin 2. řešili téma, zda je 95 Kč za consommé (za tuto cenu jej nabízejí u Vládi v práci) moc či ne. Světlo do této diskuse se nepodařilo vnést ani Zdendovi, který štípal asi třímetrový klacek - z jedné části již ohořelý a žhnoucí - tak

vehementně, že nás přitom bombardoval žhavými kaťušemi. Bylo to jako nálet na Saigon s napalmovými bombami!

Spát jsme šli docela brzy, jen Helča ještě poseděla u ohně a počkala asi do 3 hodin na příjezd Helči ml. a Martina S.

Pondělí 18. srpna 2014 (Rožmberk – Na Pískárně; 14,6 km): Na rozdíl od včerejška nás ráno přivítal příjemný slunečný den. Nasnídali jsme se, sbalili stany a bagáž a pak řidiči přešli s auty Na Pískárnu. Zde jsme ale byli nemile zaskočeni tím, že naše oblíbená loučka rozprostírající se napravo od příjezdové cesty byla rezervována pro výpravu nějakých holandských vometačů.

Museli jsme proto přejet do zadní části tábořiště nedaleko umývárny a hlavního bufetu. Později se ukázalo, že to mělo i pozitivní dopady... Začali jsme stavět stany a nějaká baba (asi správcová) nás do toho začala prudit kvůli tomu, že dvě auta prý stojí na trávě. Vláštu to trochu vytočilo, takže při přeparkování působil dojmem, že chce zastavit až někde mezi sprchami. Vzpomněl si ale, že s sebou nemá mýdlo a ručník, a tak zabrzdil s lehkým zahvízdáním pneumatik těsně před zadní zdí umývárny.

Setkali jsme se zde také s Gábou a Radkou, jež sem dnes za námi přijely z Prahy.

Po postavení stanů jsme se vrátili autobusem. Vystoupili jsme u hotelu Studenec a jen Gába s Radkou a Helča ml. s Martinem S. pokračovali až do Rožmberku, kde si v Inge půjčili kánoe.

Ostatní mezitím došli přes pěší most do kempu, kde se stavili na pivo, česnečku a burger. Martin přitom vyvolal paniku u personálu bufetu svojí objednávkou cheeseburger z hovězího, když v nabídce měli jen kuřecí cheeseburger a hovězí burger. Přihodit plátek sýra se bohužel ukázalo nad schopnosti místních borců.

Někdy k jedné hodině, poté co připluly dvě dnes zapůjčené kánoe, jsme konečně vyrazili.

Měli jsme před sebou celé odpoledne, Vltava nás zvolna unášela vpřed, a tak jsme si mohli dovolit značnou část cesty absolvovat ve srážce, již jsme si zpestřili konzumací Hu-Hu a Bavoráka. A také hvězdou, při níž se Katka po špicích kánoí plazila jako had, zatímco Gába šla po pěti krocích do kolen a pak do vody, až nakonec zaparkovala v prázdné špici u Tučňáka.

Během plavby jsme udělali dvě občerstvovací zastávky: první kratší U Maxe a delší U Fíka, kde jsme pojedli a proběhla zde i dvě kola veselých kalíšků: fíkovice a námořnického chrchle.

„Tati, co je to chrchel?“ vyzvíдалa Pája.

„Chrrrr,“ odpověděl názorně Pavel, který se zkroucenou plastovou lžící přemýšlel nad polévkou, kdeže udělali soudruzi chybu.

Po obědové zastávce jsme pokračovali dál, opět většinou v soulodí. Bezstarostnost, již v nás tento způsob plavby vyvolal, se stala osudným Jirkovi s Martinem 2. Přestože byli uprostřed trojlodí, poté co byli nahnán na větev sklánějící se do řeky se cvakli právě oni. Potápěč Martin 2. přitom prokázal svoji duchapřítomnost, když po celou dobu statečně držel nad hladinou otevřenou láhev Hu-Hu, přestože v jednu chvíli to bylo to jediné, co nebylo pod vodou.

Helča při rozhovoru na téma kánoe naznačovala Pavlovi, když houboval, protože mu zatékalo do lodi, že by měl Žlababu vyměnit za novou. Ten to ale zavrhl se slovy: „To je stejný, jako bych se s tebou rozvedl.“

Na Pískárnu jsme doplouvali postupně. Sotva jsme obrátili kánoe a došli ke stanům, přišla výživná, ale naštěstí ne moc dlouho trvající přehánka provázená hromobitím, po níž jsme se pokochali pohledem na duhu. A když už byl ten svátek Helen, tak obě skončily v nejbližší vodě: Helča ml. v řece a Helča st. v „křišťálové studánce“, neboli lehce nazelenalém rybníčku za stany. Netřeba jistě dodávat, že koupání v řece bylo přeci jen výrazně lákavější variantou.

Martin sice i dnes přivezl dříví nasbírané během plavby, ale nakonec jsme ho nevyužili. Večer jsme se raději v očekávání dalšího deště přesunuli do bufetu, konkrétně do uzavřeného sezení. Honza, Pavel a Vláďa vytáhli kytary a započali docela dlouhou hudební produkci, na níž se k naší partě připojilo i početné publikum: dvě Máni, parta učitelů z Mostu a záhadný pošťák sedící celý večer s nepromokavým vakem, jaký používají kurýři, na zádech. Nebylo sice úplně vyprodáno, ale i tak si to kluci užili.

Čas plynul, výčep zavřeli, a tak jsme postupně odcházeli spát, až nakonec zbyli jen Honza, Pavel, Martin 2. a parta učitelů, kteří je zkoušeli, cože učí. A když to skoro u všech (byť s nápovědou) uhádli, tak nechápali. A také tam byl ten záhadný pošťák se svým vakem na zádech, z něhož vylezlo, že má stan postavený ve Vyším Brodu. To jsme zase nechápali my...

Úterý 19. srpna 2014 (Na Pískárně – Nové Spolí; 7,0 km): Ráno nás probudil vytrvalý déšť, který oddálil naše vstávání, protože bylo docela příjemné se vrtět ve spacáku o něco déle. Zvažovali jsme proto, že dnešní plavbu trochu posuneme a nikam nespěchajíc si zašli na snídani do bufetu, kde jsme si pochutnali na hemenexu či palačinkách.

Hůř na tom byli Helča ml. s Martinem, kteří měli vyplavený stan, protože si na noc zapomněli zavřít „dveře“.

Pršet našťestí přestalo, a tak jsme se rychle sbalili a řidiči přešli do kempu do Nového Spolí, kde ještě stihli postavit stany, aby mohly přes den proschnout. Nebyl již s nimi Jirka, který dnes odjel domů, respektive do práce. Nakonec stihli i autobus odjíždějící ve 12:39., kterým se vrátili na Pískárnu.

Společně jsme se sešli v kempování bufetu, kde několik z nás před vyplutím poslalo do žaludků základ v podobě „burgerů jako kráva“.

Vypluli jsme asi ve 13 hodin. A protože byl před námi kraťoučký, jen sedm kilometrů dlouhý úsek, i dnes jsem nemuseli moc pádlovat. Větší část cesty jsme tak mohli stejně jako včera strávit souloděním, jež jsme proložili konzumací Jelzinů, jež Helča ml. dostala ke svátku, bavoráka či Hu-Hu. Krajiní plavidla soulodí přitom znovu „sekala trávník“ na březích. Všichni si to náležitě užívali, až na Honzu, který nemohl degustovat s ostatními, protože večer odjížděl domů.

V pohodě jsme spluli oba dnešní jezy: retardéru ve Větrním a Konopu, kterou si Vláďa dokonce „stříhl“ pozadu. V kempu Vltavan pod jezem jsme vrátili jednu kánoi a pak již dopluli jen kousek do Nového Spolí. Zde, při vylézání na břeh, nám ještě Gába předvedla hezkého břehuláka.

V kempu jsme se trochu zkulturnili a pak se jako každoročně vydali do města. Trochu jsme se prošli, koukli na medvědy, ale protože sama cesta z kempu do centra je výletem, již jsme to moc neprotahovali a zašli na večeři.

Martin T. s Katkou, Martin 2. s Markétou a Honza tvořící náš předvoj, objevili příjemnou zahrádku v Hospodě 99, kam za nimi později dorazili i ostatní, včetně Helči v jedné botě. Vysvětlila nám, že k tomuto neobvyklému způsobu putování byla donucena tím, že si udělala puchýř, se kterým nemohla mít na noze botu.

Při večeři jsme si pochutnali na spoustě dobrot: polévkách, steacích, řízcích z panenky, křídýlkách, salátech, domácích limonádách, zmrzlině, vínečku či pivku. Doslova v sedmém gurmánském nebi se ocitl Vláďa, který pěl oslavné ódy na kuchaře a posílal do kuchyně panáky.

Na krátkou návštěvu sem za námi dorazil Standa, který pak cestou do kempu s Vláďou navštívil několik nálevení, mj. Krumloš, kde na ně čekali Martinové s Katkou a Markétou. To již ale domů odjel Honza.

Několik z nás se ještě zastavilo po návratu do kempu v kempovním megabufetu, ale bylo to jen na jedno, než zavřeli. Martin S. zde vyprávěl příběh o třech svých kamarádech, kteří šli na koncert Tří sester a v kotli se navzájem ztratili. Pak se znovu setkali. Jeden z nich vyprávěl, že mu někdo rozbil hlavu, když do ní dostal hodinkami. Druhý vzápětí přišel s tím, že našel nějaké hodinky, tak je hodil do davu a korunoval to třetí tím, že jim řekl, že ztratil hodinky... Spát jsme šli tentokrát brzy, již mezi půlnocí a jednou.

Středa 20. srpna 2014 (Nové Spolí – Zlatá Koruna; 16,8 km): Stejně jako v úterý nás ráno probudil déšť bubnující do celt našich stanů. Dnes byl našťěstí podstatně kratší. Mohli jsme tedy bez nějakého časového stresu posnítat, sbalit a pak auty přejet do cílů naší dnešní cesty. Ty byly netradičně dva, neboť ti, co dnes odjížděli domů, se rozhodli skončit již pod Krumlovem v kempu U Trojice. Ostatní čekala podstatně delší cesta až do Zlaté Koruny.

Tam přešli se svými vozy Vláša, Pavel a Helča ml. a aby nemuseli večer řešit auta, po postavení stanů je zde ochotně vyzvedl Martin 2.

Jedinou drobnou komplikací přejezdu tak byl okamžik, kdy se z první skupiny ztratila Ráďa, která neodbočila ke Trojici, ale jela za Helčou ml. Naštěstí ale jen chvíli a pak se vrátila.

Počasi nám dnes moc nepřálo. Sluníčko se schovávalo kdesi za mraky a teplota i díky tomu nevystoupala do nějakých závratných výšin. To nás ale nemohlo odradit od úmyslu užít si náležitě krumlovskou kaskádu. A co jsme měli v plánu jsme také realizovali. Jen jsme na sebe raději navlékli různé neoprény, pláštěnky nebo voděodolné oblečení. Poté, co jsme sklouzli první jez Na Fufernách po dřevěné šupně instalované v zavřené šlajsně u pravého břehu, jsme pokračovali pravotočivým obloukem, jímž se Vltava točí skrz historické jádro Krumlova. Postupně jsme přitom splouvali další jezy: lehce adrenalinovou Liru, retardéru Mrázkova mlýnu a nekonečné zklamání, neboli legendární Jelenku - nyní necitlivou stavební úpravou degradovanou na trapný kartáčový skluz pro Helmuty.

Kolem třetí hodiny jsme dopluli do kempu U Trojice, kde jsme se naobědvali v místním bufetu. Do svých hladových útroh jsme přitom umístili nějaké ty polévky, klobásy, kuřata a krkovice.

Pak již nastal čas loučení s Martinem, Katkou, Martinem 2., Markétou, Gábou a Radkou, kteří odjížděli domů již dnes a právě teď. Ještě předtím nás pobavil dnes singlující Zdenka, který neodolal a v úvazu si sjel místní atrakci, jíž byl několik desítek metrů dlouhý lanovkový sešup.

Posádky zbylých pěti kánoí pak pokračovaly v další plavbě. Stále před nimi bylo asi 12 kilometrů, takže se sráželi jen sporadicky. Vltava našťěstí trochu tekla, takže plavba utíkala relativně rychle. Pavel a Helča díky tomu mohli posadit na část plavby na zadáka Páju a Haničku, aby si také užili vegetění na háčku. Jenže bylo dost chladno, takže opalovačka nebyla ani v neoprénech zase až takový zážitek. Míjeli se přitom s docela zajímavou skupinkou raftů jejichž posádky byly oděny v dobových pirátských oblecích, na svých plavidlech měly vztyčeny stožáry s lanovím a plachtou a nechyběla samozřejmě ani vlajka s lebkou a hnáty... a rum.

Helča ml. a Martin zůstali pozadu a bylo jasné, že v suchém dnes nedojedou. Protože dali přednost jiným nápojům, řešili, že by potřebovali pomoc s vypitím té láhve sodovky, co celou vodu s sebou vozili v lodí. No nakonec se cvakli jen dvakrát - tedy pokud další koupání nezatajili.

Nezastavěnou krajinou obklopenou lesy, skalami a v závěru loukami jsme dopluli až do Zlaté Koruny. V samotném závěru jsme si ještě sklouzli retardéru rájovského jezu. To bylo značně jednodušší než přeskákat krátký kamenitý úsek pod jezem - většinu vody zde totiž kradl náhon do malé vodní elektrárny.

Po vytažení lodí na břeh, převléknutí se a zabydlení se jsme vyrazili na večeři do jednoho ze dvou místních „bezduchých“ megabufetů. Helča ml. si při ní vychvalovala „vynikající kung-pao“ na plastovém talířku. Jen jsme nebyli schopni rozpoznat, zda si dělá legraci nebo to myslí vážně. To u Helči K. jsme měli jasno hned. Její kombinace rybích prstů s utopencem - to bylo opravdové gastro-porno. Zato Svijany nám chutnaly...

Vlád'a a Pavel se nakonec nechali přemluvit ke kytarám a pak se v hraní střídali s jiným kytaristou, co se za nimi natáhl, ale se svojí partou seděl u jiného stolu. Nejvíce zabodovali v samotném finále s Cestou, při níž se k nám začaly doslova sbíhat partičky z okolí. I proto, že druhý bufet byl již v tu dobu zavřený...

Čtvrtek 21. srpna 2014 (Zlatá Koruna – Boršova; 19,0 km): Poslední vstávání, poslední snídaně a poslední balení. Bohužel i dnešní ráno trochu poprchávalo, a tak jsme stany byli nuceni sbalit trochu zavlhlé. Poté řidiči převezli auta do cíle naší plavby, jímž byl Boršov. Po návratu jedním vozem jsme si ještě zašli do bufetu na svačino-oběd, při němž jsme se zahřáli polévkami a čaji. Díky tomu jsme v suchu přečkali asi desetiminutový přívalový déšť, který se přihnál, snad aby zvěstoval příchod sluníčka, jež vzápětí k naší radosti nesměle převzalo vládu nad počasím. Celou dnešní plavbu jsme díky tomu měli docela příjemné podmínky, i když bychom jistě přivítali, kdyby teplota vzduchu byla o pár stupňů vyšší.

Helča, která měla stále oteklou nohu od puchýřů, se rozhodla dnes absentovat v plavbě na řece, čímž se vyřešil převoz auta do Boršova. Role lodivoda Tsunami se tak ujal Vlád'a. Hanička pak háčkovala nejprve u Zdendy a později u Lídy.

Vltava hezky tekla a nesla naše kánoe mírnounkými peřejkami, jež nám zpříjemňovaly prakticky celou plavbu.

Poměrně brzy jsme udělali zastávku na tradiční specialitu: slavné Milanovy placky, které letos byly ke koupí v bufetu přemístěném již asi dva až tři kilometry pod Zlatou Korunou. Moc jsme si pochutnali, hlavně pak Pája, pro niž i tři byly málo.

Nasyceni jsme zase vypluli a v naprosté pohodě se plavili hezkým přírodním úsekem dlouhým 19 km, jež jsme bez většího pádlování v pohodě spluli za 4 hodiny včetně zastávky na placky. Do Boršova jsme dorazili v půl šesté a pak nás již čekalo jen vrácení či naložení lodí a odjezd domů...